

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 399

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 11 iunie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		
451. — Decret privind conferirea Ordinului național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Cavaler</i>	1	3-5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 124 din 16 aprilie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă	2-3	5-7
ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI		
Decizia nr. 150 din 26 aprilie 2002		7-8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului național *Steaua României* în grad de *Cavaler*

În temeiul prevederilor art. 94 și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A pct. I și ale art. 11 alin. (1) pct. I.1 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României,

pentru merite deosebite în proiectarea și construirea de aeronave originale, a unor sisteme revoluționare în domeniul aeronautic timp de aproape jumătate de secol, contribuind în mod substanțial la progresul și dezvoltarea aeronauticii românești și internaționale, cu prilejul împlinirii vârstei de 90 de ani,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă domnului inginer Radu Manicatide Ordinul național *Steaua României* în grad de *Cavaler*.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 24 mai 2002.
Nr. 451.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 124**

din 16 aprilie 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3
din Codul de procedură civilă**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Virgiliu Cralea în Dosarul nr. 1.281/2001 al Tribunalului Tulcea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin **Încheierea din 14 iunie 2001 Tribunalul Tulcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Virgiliu Cralea în Dosarul nr. 1.281/2001 al acelei instanțe.

În motivarea excepției autorul acesteia consideră că textul criticat încalcă dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție, întrucât „permite judecarea fără citarea părâtului”, ceea ce în opinia sa contravine principiului contradictorialității.

Instanța de judecată consideră că excepția este neîntemeiată. Se arată că, ordonanța președințială fiind o procedură specială, atunci când este dată fără citarea părților exercitarea efectivă a dreptului constituțional la apărare este asigurată prin folosirea căii de atac a recursului, prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă ca fiind neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată că excepția de la regula obligativității citării părților este determinată de caracterul măsurilor dispuse prin ordonanța președințială, această procedură fiind în concordanță cu prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea constată că, deși instanța de judecată a sesizat-o cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a întregului articol 581 din Codul de procedură civilă, din notele scrise depuse în susținerea excepției de către autorul acesteia rezultă că acesta critică numai alin. 3 al acestui articol. În consecință, controlul de constituționalitate în această cauză se va exercita asupra alin. 3 al art. 581 din Codul de procedură civilă, text a cărui redactare este următoarea:

„Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.”

Textul constituțional invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate este cel al art. 24 alin. (1), potrivit căruia *„Dreptul la apărare este garantat”*.

Din examinarea textului de lege criticat pentru neconstituționalitate și a textului din Constituție invocat în motivarea excepției rezultă că nu există nici o incompatibilitate între acestea.

Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități corespunzătoare de exercitare a drepturilor procedurale.

Reglementarea prin acest text de lege a unei proceduri speciale prin care instanța de judecată poate ordona măsuri vremelnice în cazuri grabnice, fără citarea părților, nu contravine prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție.

Această prevedere constituțională trebuie coroborată cu cea a art. 128 și art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală, care prevăd:

— Art. 128: *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”*

— Art. 125: *„(3) Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.”*

Potrivit art. 582 din Codul de procedură civilă ordonanța președințială este supusă apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea părților. Or, exercitarea căilor de atac este o parte componentă a dreptului la apărare.

De altfel, asupra constituționalității art. 581 alin. 1 și alin. 2 și al art. 582 din Codul de procedură civilă, referitoare la ordonanța președințială, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 199 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din

13 februarie 2001, statuând că aceste dispoziții sunt constituționale.

Curtea constată că nu au intervenit elemente noi de natură să determine o reconsiderare a jurisprudenței sale, astfel că excepția urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Virgiliu Cralea în Dosarul nr. 1.281/2001 al Tribunalului Tulcea.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 aprilie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 129

din 16 aprilie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul penal

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Cristina Nicoară	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul penal, excepție ridicată de Cosmin Pretorian în Dosarul nr. 1.100/2001 al Judecătoriei Craiova.

La apelul nominal se prezintă, personal și asistat de avocat, autorul excepției, precum și partea Societatea Comercială „Oramed Press” — S.R.L., prin consilier juridic, lipsind partea Alin Goga, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției de neconstituționalitate, prin avocat, solicită admiterea excepției și constatarea neconstituționalității art. 206 din Codul de procedură penală. De asemenea, partea Societatea Comercială „Oramed Press” — S.R.L., prin consilier juridic, susține admiterea excepției. În motivarea acesteia sunt invocate dispozițiile art. 20 din Constituție, raportate la cele ale art. 10 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la cele ale art. 19 pct. 1 și 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care fac parte din dreptul nostru intern, așa cum prevăd

dispozițiile art. 11 alin. (2) din Constituție. Autorul excepției invocă unele hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului privitoare la infracțiunea de calomnie prin presă, din care rezultă, pe de o parte, că sancționarea cu închisoare a calomniei prin presă este disproporționată, iar pe de altă parte, că judecățile de valoare ale ziaristilor nu constituie nici insultă, nici calomnie. Se mai susține că, întrucât instituția delictului se regăsește reglementată doar în Codul civil, în cadrul art. 998 și 999, delicturile săvârșite în presă sunt artificial calificate ca fiind infracțiuni și nu ar trebui combătute pe cale penală. În special în cazul calomniei prin presă dispozițiile legale criticate sunt considerate că îngăduiesc libertatea de exprimare a ziaristilor, care sunt trași la răspundere penală chiar atunci când aceștia emit judecăți de valoare cu privire la o persoană.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine Constituției și tratatelor internaționale invocate. Se arată că nu se poate susține neconstituționalitatea art. 206 din Codul penal fără a fi avute în vedere dispozițiile art. 29 alin. (2) din Constituție privind manifestarea libertății conștiinței în spirit de toleranță și de respect reciproc, cele ale art. 30 alin. (6) din Constituție privind dreptul persoanei la propria imagine, precum și cele ale art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2001 Judecătoria Craiova a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul penal, excepție ridicată de Cosmin Pretorian în Dosarul nr. 1.100/2001 al acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 206 din Codul penal contravin prevederilor art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție, raportate la cele ale art. 10 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la cele ale art. 19 pct. 1 și 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Autorul excepției solicită Curții Constituționale ca, având în vedere și prevederile art. 30 din Constituție, să constate că dispozițiile art. 206 din Codul penal sunt neconstituționale, „cel puțin parțial sub aspectul incriminării judecăților de valoare ale ziariştilor“.

Exprimându-și opinia asupra excepției, Judecătoria Craiova apreciază că aceasta este neîntemeiată și că apărarea libertății de exprimare, precum și a dreptului la informare impune, în anumite situații, sancționarea penală a afirmațiilor sau a imputărilor, chiar dacă acestea se referă la fapte adevărate, dar care nu au fost făcute pentru apărarea unui interes legitim. Exercițarea libertății de exprimare nu trebuie să aducă atingere drepturilor și libertăților altora.

În baza art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că dispozițiile art. 206 din Codul penal sunt constituționale și propune respingerea excepției de neconstituționalitate. Prin incriminarea și sancționarea faptelor de calomnie, inclusiv a celor săvârșite prin presă, se apără demnitatea persoanei, enumerată de Constituție printre valorile supreme și garantată ca atare în art. 1 alin. (3). Libertatea de exprimare, garantată de prevederile Constituției și ale pactelor și convențiilor internaționale privitoare la drepturile și libertățile fundamentale ale omului, nu poate fi exercitată decât cu condiția de a nu aduce atingere drepturilor și libertăților altora, așa cum se prevede în toate actele normative care o garantează. Este ilustrativ, în acest sens, art. 30 din Constituție, referitor la libertatea de exprimare, care la alin. (6) prevede că libertatea de exprimare nu poate fi exercitată decât cu condiția de a nu prejudicia demnitatea, viața particulară a persoanei și dreptul la propria imagine.

Guvernul arată, de asemenea, că libertatea de exprimare nu trebuie să prejudicieze drepturile și libertățile altor persoane, inclusiv demnitatea acestora, iar această limitare este consacrată în Constituție și în actele internaționale privitoare la drepturile omului. Cu privire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, invocată de autorul excepției, Guvernul subliniază că în cauza „Constantinescu împotriva României“, 2000, s-a decis că limitarea libertății de exprimare fiind prevăzută de lege și fiind necesară într-o societate democratică, nu poate fi reținută încălcarea art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Referitor la susținerea autorului excepției, în sensul că art. 206 din Codul penal incriminează inclusiv judecățile de valoare, Guvernul precizează că textul criticat incriminează afirmarea ori imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoană la o sancțiune penală, administrativă sau

disciplinară ori disprețului public. Nu se incriminează judecăți de valoare, ci fapte determinate, astfel că dispozițiile art. 206 din Codul penal nu contravin prevederilor art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Curtea Constituțională s-a pronunțat, în acest sens, prin Decizia nr. 51 din 8 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 9 iunie 1999.

Președintele Senatului nu a trimis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 206 din Codul penal, care prevăd că: „*Afirmarea ori imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoană la o sancțiune penală, administrativă sau disciplinară ori disprețului public, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.*

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.“

În motivarea excepției se arată că dispozițiile legale criticate sunt contrare următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 11 alin. (2): „*Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.*“;

— Art. 20: „*(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanță între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“

Autorul excepției a mai invocat și încălcarea art. 10 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia: „*Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare*“, precum și încălcarea dispozițiilor art. 19 pct. 1 și 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, conform cărora:

„1. *Nimeni nu trebuie să aibă de suferit din cauza opiniilor sale.*

2. *Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei de orice fel, indiferent de frontiere, sub formă orală, scrisă, tipărită ori artistică sau prin orice mijloace, la alegerea sa.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul penal, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Prin dispozițiile art. 206 din Codul penal legiuitorul incriminează și sancționează faptele

de calomnie ca infracțiuni contra demnității persoanei, valoare esențială, prevăzută la art. 1 alin. (3) din Constituție. Prin acest text de lege sunt sancționate penal cuvintele, gesturile, precum și orice alte mijloace prin care se aduce atingere onoarei ori reputației unei persoane sau se afirmă, în public, fapte determinate care, dacă ar fi adevărate, ar expune acea persoană la sancțiuni penale, administrative sau disciplinare ori disprețului public.

Caracterul inviolabil al libertății de exprimare prevăzut la art. 30 alin. (1) din Constituție nu justifică atingerea adusă demnității persoanei și dreptului acesteia la propria imagine.

De altfel, toate prevederile din Constituție și din actele internaționale, prin care se consacră libertatea de exprimare, cuprind precizarea că această libertate nu poate fi absolută, ea poate suferi restrângeri, dacă acestea sunt necesare pentru apărarea drepturilor și libertăților altora. Una dintre aceste limitări este incriminarea calomniei, care, după cum rezultă din textul art. 206 din Codul penal, nu privește sancționarea judecăților de valoare, așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate, ci fapte concrete, determinate, cu privire la o persoană ori imputate acesteia. Pe de altă parte, în vederea apărării unui interes legitim, chiar individual, legea permite celui care dovedește că a avut un astfel de interes, în apărarea căruia a făcut afirmația sau imputarea calomnioasă, să facă proba verității acestora, situație în care fapta sa nu constituie infracțiune.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției de neconstituționalitate, conform căreia art. 206 din Codul penal ar contraveni art. 10 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată, de asemenea, că aceasta este neîntemeiată. Art. 10 pct. 2 din convenție prevede condițiile ce trebuie îndeplinite pentru ca o măsură de limitare a libertății de exprimare să fie conformă cu convenția, respectiv

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul penal, excepție ridicată de Cosmin Pretorian în Dosarul nr. 1.100/2001 al Judecătorei Craiova.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 aprilie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 139
din 23 aprilie 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160⁴ alin. 3
din Codul de procedură penală**

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Șerban Bengescu — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Năstase în Dosarul nr. 215/2002 al Judecătoria Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, arătând că asupra constituționalității dispozițiilor art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 41/2002 și prin Decizia nr. 708/1997, statuând că aceste dispoziții sunt constituționale. Se mai arată că, deși textul art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală a fost modificat prin Legea nr. 169 din 10 aprilie 2002, modificarea survenită nu este de natură a schimba soluția legislativă supusă criticii de neconstituționalitate și, în concluzie, se solicită respingerea excepției, întrucât aceste dispoziții nu contravin prevederilor art. 23 alin. (7) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 6 februarie 2002 Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vasile Năstase în Dosarul nr. 215/2002 al acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul său susține că dispozițiile art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală, privitoare la condițiile liberării provizorii pe cauțiune, sunt neconstituționale, deoarece prevăd că această liberare nu se acordă celor care au săvârșit infracțiuni intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 7 ani, cum era cazul în speță, contravenind, astfel, dispozițiilor art. 23 alin. (7) din Constituție, potrivit cărora persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, fără să prevadă vreo condiție.

Judecătoria Focșani apreciază că dispozițiile art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Dispozițiile art. 23 alin. (7) din Constituție prevăd dreptul persoanei arestate de a cere punerea sa în libertate provizorie pe cauțiune, dar numai în condițiile legii. Se învederează că este atributul exclusiv al legiuitorului de a stabili condițiile în care poate opera liberarea provizorie pe cauțiune.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Președintele Camerei Deputaților arată că dispozițiile art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală, care prevăd că nu se poate acorda liberarea provizorie pe cauțiune, printre altele, persoanelor inculpate pentru infracțiuni grave, la care maximul special al pedepsei depășește 7 ani de închisoare, nu contravin prevederilor art. 23 alin. (7) din Constituție, întrucât textul legal, apreciat ca fiind neconstituțional, recunoaște, în realitate, dreptul oricărei persoane care îndeplinește condițiile fixate de legiuitor de a cere liberarea provizorie pe cauțiune, potrivit prevederilor constituționale. Se mai arată că stabilirea condițiilor în care pot fi luate măsurile procesuale, inclusiv liberarea provizorie, este de competența legiuitorului. Acesta poate opta pentru restrângerea exercițiului unor

drepturi sau libertăți, conform dispozițiilor art. 49 din Constituție, dar numai prin lege, în speță prin Codul de procedură penală.

Guvernul apreciază că dispozițiile art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât măsura liberării provizorii pe cauțiune reprezintă un mijloc aflat la îndemâna organelor judiciare de a pune în libertate o persoană arestată preventiv, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și dacă organele judiciare apreciază că scopul și desfășurarea procesului penal nu sunt periclitate prin lăsarea acestei persoane în libertate. De asemenea, se mai arată că liberarea provizorie pe cauțiune reprezintă o vocație a persoanei arestate, iar nu un drept. Art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală acordă organelor judiciare posibilitatea de a aprecia asupra oportunității luării măsurii liberării provizorii în condiții determinate de lege.

Președintele Senatului nu a trimis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: *„Liberarea provizorie pe cauțiune nu se acordă în cazul săvârșirii infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 7 ani ori când inculpatul este recidivist, ori există date care justifică temerea că inculpatul va săvârși o altă infracțiune sau va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor materiale de probă, sau prin alte asemenea fapte.”*

Prin Legea nr. 169 din 10 aprilie 2002 privind modificarea și completarea Codului penal, a Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 18 aprilie 2002, textul art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală a fost modificat și are următoarea redactare: *„Liberarea provizorie pe cauțiune nu se acordă în cazul săvârșirii infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani ori când inculpatul este recidivist, ori din datele existente rezultă că acesta va săvârși o altă infracțiune sau va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor materiale de probă sau prin alte asemenea fapte.”*

Cu privire la soluționarea excepției de neconstituționalitate a unei dispoziții legale modificate ulterior ridicării excepției, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, Curtea a statuat că *„În cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării”*. În cazul de față modificarea limitei maxime a

pedepsei cu închisoarea până la care inculpatul poate cere liberarea provizorie pe cauțiune, de la 7 ani la 12 ani, nu este de natură să schimbe soluția legislativă din legea procesual penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra constituționalității textului de lege criticat în noua sa redacție.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală stabilesc condiții pentru liberarea provizorie pe cauțiune, deși art. 23 alin. (7) din Constituție, potrivit căruia „Persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune”, nu prevede nici o condiție restrictivă pentru luarea acestei măsuri procesuale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prevederile art. 160⁴ din Codul de procedură penală nu contravin art. 23 alin. (7) din Constituție. Curtea reține că dispozițiile constituționale invocate prevăd dreptul inculpatului de a cere luarea uneia dintre măsurile privind liberarea provizorie — sub control judiciar sau pe cauțiune —, dar numai în condițiile legii, potrivit regulilor de

procedură penală. Legiuitorul are competența exclusivă de a stabili condițiile ce trebuie respectate de persoana arestată preventiv pentru a beneficia de liberarea provizorie, în virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 125 alin. (3), conform cărora: „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, și ale art. 49 alin. (1), care prevăd că exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, printre altele, pentru desfășurarea instrucției penale. Prin urmare, reglementând măsura liberării provizorii pe cauțiune, legiuitorul a apreciat că, în anumite situații, nu se poate dispune o astfel de măsură procesuală, tocmai pentru a se asigura buna desfășurare a instrucției penale și realizarea scopului procesului penal.

De altfel prevederile art. 160⁴ din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, și, prin Decizia nr. 708 din 19 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 25 martie 1998, Curtea a statuat că prevederile art. 160⁴ din Codul de procedură penală sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Năstase în Dosarul nr. 215/2002 al Judecătorei Focșani.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 aprilie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIA Nr. 150

din 26 aprilie 2002

Președintele Consiliului Concurenței,
în baza:

1. Decretului nr. 1.075/2001 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței;
2. prevederilor Legii concurenței nr. 21/1996;
3. prevederilor Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;
4. Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței;
5. Instrucțiunilor cu privire la calculul cifrei de afaceri în cazurile de comportament anticoncurențial, prevăzute la art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, și în cazurile de concentrare economică;
6. materialelor din Dosarul cauzei (RS—57 din 21 martie 2002);
7. notei Departamentului servicii (V₂—705 din 26 aprilie 2002), luând în considerare că:
 1. TBH Financial Services Group NV a achiziționat pachetul majoritar de acțiuni (51,10%) al Societății Comerciale „OmniaSig” — S.A. la data de 1 iulie 1999;
 2. operațiunea de preluare a controlului reprezintă o concentrare economică în sensul art. 11 alin. (2) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996;
 3. cifra de afaceri realizată în anul 1998 de părțile implicate depășește pragul de *minimis* prevăzut la art. 15 din Legea concurenței nr. 21/1996, modificat prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 7/1998;
 4. piața relevantă pe care are loc operațiunea de concentrare economică este piața asigurărilor din România;

5. TBIH Financial Services Group NV a fost sancționat cu amendă, prin Decizia Comisiei nr. 40 din 4 februarie 2002, pentru încălcarea art. 16 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 prin omisiunea notificării concentrării economice realizate prin dobândirea controlului asupra Societății Comerciale „Omniasig” — S.A. la data de 1 iulie 1999;

6. prin operațiunea de concentrare economică analizată nu se creează sau consolidează o poziție dominantă care ar putea conduce la restrângerea, înlăturarea sau denaturarea semnificativă a concurenței pe piața națională a asigurărilor;

7. la data de 3 aprilie 2002 notificarea concentrării economice depusă de TBIH Financial ServicesGroup NV, prin împuternicit, a devenit efectivă în sensul dispozițiilor din Regulamentul privind autorizarea concentrărilor economice,
d e c i d e:

Art. 1. — În temeiul dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996, se autorizează concentrarea economică analizată, constatând că, deși cade sub incidența legii, nu există motive pentru a fi refuzată.

Art. 2. — Taxa de autorizare prevăzută la art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996 este de 1.162.990.835 lei și se va achita în termen de 30 de zile de la comunicare, prin ordin de plată, în care se va specifica: BANK RECEIVER BCR ROMANIA, COD SWIFT RNCBROBU în contul 361280051302, deschis la Banca Națională a României — Sucursala Municipiului București beneficiar Trezoreria sectorului 1 al municipiului București, reprezentând „taxa de autorizare concentrare economică conform Legii nr. 21/1996”. Pe versoul ordinului de plată, la rubrica „Cod cont” se va înscrie „20.17.01.03 — venituri din taxe și autorizări de funcționare”. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă Consiliului Concurenței.

Art. 3. — Prezenta decizie se aplică de la data comunicării.

Art. 4. — Consiliul Concurenței își rezervă dreptul de a revoca decizia de neobiecțiune, conform prevederilor Regulamentului de autorizare a concentrărilor economice, oricând și dacă se constată că a fost luată pe baza unor

informații incorecte sau false, furnizate prin notificare sau primite ca urmare a solicitării.

Art. 5. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala TBIH Financial Services Group NV, în termen de 15 zile de la comunicare.

Art. 6. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată în termen de 30 de zile de la comunicare, la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ.

Art. 7. — Departamentul servicii și Secretariatul general din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentei decizii.

Art. 8. — Prezenta decizie va fi comunicată TBIH Financial Services Group NV, prin reprezentanții legali:

Dra Ancuța Delia Leach

Municipiul București,

str. Sibiu nr. 37, bl. Z13, sc. A, ap. 18,

sectorul 6

DI Daniel Stelian Costea

Municipiul București,

șos. Mihai Bravu nr. 7, bl. P 37A, sc. A, ap. 8,

sectorul 2

PREȘEDINTELE CONSILIULUI CONCURENȚEI,
THEODOR VALENTIN PURCĂREA

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro